

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχαῖαις δραχμὰς 14

Τετάρτη λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἰζηωτικῇ φράγμα χρυσῶν 18.

Τετάρτη λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Βασίλης Κ. Κριαράς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΝ

'Α ἔτσι ντὲ σὲ θέλομε,
 Παιδὶ τῆς Γορτυνίας!
'Απὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
 'Σὰν σ' ἄκουσα νὰ πῆς
Αὐτὰ τὰ λόγια 'φάνηκες
 Γενναῖος νεανίας
Μᾶς 'φάνηκες βροντῆς παιδὶ
 Παιδὶ τῆς ἀστραπῆς
Καὶ τοῦ εἰκοσιένα μας
 Μᾶς 'φάνηκες ἐγγόνι
Π' ἂν θέλ' ἀστράφτει καὶ βροντᾶ
 Κ' ἂν θέλῃ ρίχνει χιόνι.

'Εκεῖνος ὁ Σιμόπουλος
 Μὲ τοὺς λογαριασμοὺς του
Καὶ μ' ὅσους πόθους ἔκρυβεν
 'Ολότελα 'δικούς του
'Ο θεοπάστρικός αὐτὸς
 Τῶν τόσων παστρικών
Ποῦ ὄπου 'δῆς βρωμοδουλειᾶ
 Εἶναι κι' αὐτὸς 'στὴ μέση
Καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον
 Τῶν οἰκονομικῶν
'Φερμᾶρει μεσ' στὸ στόμα του
 'Σὰ λουκουμάς νὰ πέση,
Μὲ μιᾶς τὸ μπῆξομύτη του

Κι' ὑπὸ τῆς εἰρωνίας του
 Τὸ βέλος θνήσκει, θνήσκει.

'Ετσι σὲ θέμε Θόδωρε,
 Τοὺς τα 'ψαλές ὠραῖα
Κι' ἐμούλωξε κι' ἐλούφαξεν
 'Ἡ προδοτοπαρέα! . . .
Αὐτὴ ποῦ θὰ 'παζάρει
 'Στοὺς ξένους τὴν 'Ελλάδα
'Ἡ θὰ τὴ 'χαρίζ' ἄξαφνα
 'Σὰ μία Μανωλάδα
'Ἄν τὴν ἀφίνανε κι' αὐτὴ
 Γιὰ ἐλεημοσύνη
'Στὰ κτήματα 'σὰν κόλλιγας
 Μονάχα ν' ἀπομείνη
'Ἡ 'σὰν τὸ δουλοπάροικο
 'Στὸν ξένο νοικοκύρη
Μὲ μιᾶ μετάνοια μὲ οὐρὰ
 Νὰ δίνῃ τὸ γημοῖρι.

'Ετσι σὲ θέμε, μπράβο σου!
 'Ἀπ' τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
'Εκεῖ ποῦ ἀναστήλונες
 Τὸ λιγερὸ κορμὶ
Μᾶς 'φάνηκε πὼς ἔπαιρνες,

Τρικούπηδες, Βουλπιώτηδες
 Μ' ανέκφραστη ὄρμη,
 Καὶ τοὺς ἑθαλασσόπνιγες
 Τοὺς ἔξαφριζες σὰ φύκια
 Κατὰ τὴν ἀμμουδιὰ
 Ὅπου κομμάτια ἰσκόρπιζες
 Τὰ κότερα τὰ μπρίκια
 Τὰ κλίππερ των παιγνίδια πῖο
 Καλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ

Βουλπιώτης — Δικαιοσύνη!

Ἐν πτώμα ὁδῶδες περιπτύσσον εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ
 τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀγνὴν καὶ ἀμίαντον θεότητα — τὴν παρθέ-
 νον Θέμιδα.

Ὅσα ἀντίθεσις! . .

Ἡ Θέμις, ἡ νεαρά, σεμνὴ καὶ ἀσπιλος θεότης, ἀσφυκτικῶς
 πνιγομένη ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ ἐγκλωδεστάτου νεκροῦ σώματος,
 ὅπερ τὴν καλύπτει, λειποψυγεῖ καὶ δὲν λειτουργεῖ πλέον.

Ἴνα ἐχητε πιστὴν εἰκόνα τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς
 δικαιοσύνης παρ' ἡμῖν, φαντάσθητε παρθένον νεαρὰν προσδε-
 δεμένην σφιγκτὰ δι' ἀλύσειον εἰς ἓν ἐγκλωδὸν πτώμα! . .

Τίς δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύ-
 νης ὑπουργὸς κ. Δ. Βουλπιώτης ἀπέθανε *κοινωνικῶς, ἠθικῶς*
καὶ πολιτικῶς, καίτοι κατέχει ἔτι τὸ ἐδῶλιον τοῦ ὑπουργοῦ;

Οὐδὲ σκιὰ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὑφίσταται πλέον
 πραγματικῶς . . .

* *

Ἄνθρωπος, ὅστις κύπτει τὴν ὀγκώδη κεφαλὴν βεβαρυμέ-
 νος ὑπὸ μιᾶς αἰσχίστης κατηγορίας ἐπὶ κοινῷ ἐγκλήματι, ἀπο-
 δειχθείσης φαινότερον τοῦ φωτός, οὐχὶ ἐνώπιον δωδεκαμε-
 λούς Δικαστηρίου ἐνόρκων, ἀλλ' ἐνώπιον τῆς ἀντιπροσωπείας
 ἐλοκλήρου τοῦ ἔθνους, ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου διεσκλίπισθησαν
 αἱ ἐπαίσιγοντο πράξεις καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Εὐ-
 ρώπην, ὡς ἀναγράφουσι τὰ τε Τουρκικὰ καὶ Εὐρωπαϊκὰ φύλλα,
 ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχων πλέον
κοινωνικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐπιβληθῇ εἰς
 τοὺς ὑφισταμένους αὐτῷ λειτουργοὺς τῆς Δικαιοσύνης, εἰς ἐγκ-
 κληματίας δὲν δύναται νὰ καταστῇ σεβαστὸς παρὰ τοῖς ὑπο-
 δεεστέροις αὐτοῦ . . .

* *

Καθ' ἑκάστην ἀναγράφονται παρανομίαι, καὶ ἀθεμιτουργίαι
 καὶ ὄργια ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ, ὧν ἥρωες τυγχάνουσιν ἀ-
 νώτατοι καὶ σεβαστοὶ τῆς Θέμιδος, λειτουργοὶ καὶ δὴ *ἰσαγα-
 γηλαῖς Ἐρετῶν*.

Καὶ ἤδη φαντάσθητε οἷος κυκεῶν ἐπικρατεῖ εἰς τὰ τῆς
 Δικαιοσύνης ἐν Ἑλλάδι.

Ἄψατε μεθ' ἡμέραν λύχρον καὶ ἀναζητήσατε, ὡς ἄλλοι
 Διογένεις, οὐχὶ πλέον ἄνθρωπον ἀλλὰ . . . *δικαιοσύνην* ἐν
 Ἑλλάδι! . . .

Τί προσδοκᾶτε ἀπὸ σώμα, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ νοσεῖ,
 τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ δὲν λειτουργεῖ πλέον, τοῦ ὁποίου ἡ κε-
 φαλὴ εἶναι πτώμα; . . .

* *

Ἐμπρός! καπετὰν Θόδωρε
 Καὶ χύσου, ἴσ' ἀβορῆρας,
 Ἀπάνω ἴσ' ἀκατάρτια τους;
 Ἀπάνω ἴσ' ἄρμενά τους,
 Τρικούπηδες, Βουλπιώτηδες,
 Ἰσ' αὐταῖς τῆς στεριᾶς
 Σ' ἓνα μας φύσημα βαρὺ
 Τὰ κάνουν ἴσ' ἀβρακιά τους.

Ἄλλὰ καὶ *πολιτικῶς* δὲν ὑφίσταται πλέον ὁ ἐπὶ τῆς
 δικαιοσύνης ὑπουργός, οὐδὲ θὰ πολμήσῃ νὰ θέσῃ πλέον κάλ-
 πην βουλευτοῦ καὶ ἀπαιτήσῃ τὰς ψήφους τῶν συμπολιτῶν
 αὐτοῦ ἄνθρωπος, ὅστις ἄξιος βδελυγμοῦ καὶ περιφρονήσεως
 μόνον συντρίβεται ὑπὸ τὸ βῆρος *ἀποδεδειγμένης* κατηγορίας
 ἐπὶ ἀτιμωτικῷ ἐγκλήματι, ἐπὶ λησταποδοχῇ καὶ περιθάλψει
 ἀνθρώπων, τὰ ὑφίστα καὶ θεοσυγγέστατα τῶν ἐγκλημάτων
 διαπραξάντων, ληστευσάντων τὴν περιουσίαν καὶ ἀφαιρεσάν-
 των τὴν ζωὴν πλείστων ἀδελφῶν μας ἐλευθέρων καὶ δούλων,
 οὕτω δὲ συναθροισάντων περιουσίαν καὶ *χρυσίον, χρυσίον*
ἄχθονον εἰσχομισάντων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τοῦ κ.
 ὑπουργοῦ τοῦ δῆμου *Ἀπερακτίου*, ὅπου καὶ διὰ τοῦ σημαντι-
 κοῦ τίτλου, *ε.π.λοισία καπετάνισσα* προσαγορεύεται ἡ νόμφη
 τοῦ *ἀγαπητοῦ συναδέλφου* τοῦ κ. *ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑ-
 πουργοῦ, τοῦ ληστάρχου Ἀλεξίου Τάκη!*

* *

Ἄλλὰ — θὰ εἴπωσι μίσθοι τινες δημοσιογράφοι,
 προσπαθόντες νὰ στηρίζωσι διὰ μυρίων μέσων τὸ ἄψυ-
 χον σῶμα — ὁ κ. Δ. Βουλπιώτης ὑπάρχει ἔτι καὶ διατελεῖ
 ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης.

Ναί! ἡ φαινομενικὴ ἰσχύς, προάγγελος τῆς ὀλοσυχεοῦς ἐ-
 ζουθενώσεως, ἡ ζωντανότης, ἡ ἠλεκτρίζουσα τὸ κυβερνητικὸν
 σῶμα, προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ψευδῆ γροιάν ζωῆς, νὰ *γαλθανίσῃ*
καὶ ἐν πτώμα, καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἐδῶλιου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς
δικαιοσύνης.

Ἄλλ' ἴσα ἴσα ἡ προσπάθεια αὕτη τοῦ ν' ἀναστήσωσιν ἐν
 ἄπνουν σῶμα καθιστᾷ καταφανεστέραν τὴν ἀπονέκρωσιν ἐνός
 μέλους τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπιγέει ἐρ' ὄλου τοῦ κυβερνητι-
 κοῦ σώματος τὴν ἀπὸ τῆς ἐσμῆν τοῦ πτώματος . .

Δὲν ὑπάρχει δὲ σῶμα, ὅσον ὑγίης καὶ εὐεκτῶν καὶ ἐν
 ὑποθετῇ ὁ ὄργανισμός αὐτοῦ, εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὴν λειτουρ-
 γίαν τοῦ ὁποίου νὰ μὴ παρεμβάλλῃ μεγίστην δυσχέριαν καὶ
 κώλυμα ἀνυπερέβλητον ἢ πῆρωσις ἐνός τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἢ
 σύντριψις ἐνός βραχίονος ἢ ἐνός σκέλους . .

Τοιαύτην φαντάσθητε τὴν κυβερνήσιν τῆς Ἑλλάδος σήμε-
 ρον, σῶμα κατὰ τὸ φαινόμενον πλήρες ὑγείας καὶ ζωῆς . . με
 ἐν μέλος σσεκπὸς καὶ ἐπόζον . . ἐν ὅσῳ παραμένει ἐπὶ τοῦ
 ἐδῶλιου τοῦ ὑπουργοῦ εἰς καταδεδικασμένους ἐν τῇ συνειδήσει
 τοῦ ἔθνους ὑπὸ τε τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πολιτείας . .

* *

Κρημιζόμενος ὅμως ὁ οἰκτρός ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς καθέ-
 δεξας τοῦ ὑπουργοῦ διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἐλκῶν αὐτοῦ,
 πειράται νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸ ὑπουργικὸν του ἀξίωμα, ὡς
 ναυαγὸς εἰς σωτηρίας σανίδα, ἀλλ' ἀπατάται οἰκτρὰν ἀπά-
 ττην, διότι τὸ αἰσχος ὅσον ὑψηλότερα ἴσταται τόσῳ περιφανέ-
 στερον ἀναδείκνυται . . Ἐνῶ ἡ ἀσημότης πολλὰκις καλύπτει

τὰ αἴσχη καὶ τὰ ὄνειδη, εἰς αὐτὴν δὲ ὤρσειτε νὰ βυθισθῇ ὁ κ.
Ἵπουργὸς καὶ παραιτούμενος τοῦ τε ὑπουργικοῦ καὶ τοῦ βου-
λευτικοῦ ἔτι ἀξιωματικὸς νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τῆς ποινικῆς
δικαιοσύνης γυμνὸς πάσης ἰσχύος καὶ παντὸς γοήτρου, ὑπὸ τῆς
ἐξουσίας χορηγομένου . . .

Οὕτω ἴσως ἤθελε προκαλέσει τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν
οἶκτον τῆς κοινωνίας καὶ πιθανὸν τὴν μακροθυμίαν αὐτῆς . . .

Ἄλλὰ τί περιμένετε ἀπὸ συνάδελφον τοῦ Τάκη;

Ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Σαχάρας λογικώτερον θ' ἀνεζήτει τις
σταγόνα ὕδατος, ἢ ἐν τῇ πεπωρωμένῃ συνειδήσει ἐκποιεῖδι-
στου ἀνθρώπου κόκκον φιλοτιμίας.

Καὶ ἤδη ἔχομεν δικαιοσύνην ἀνευ κεφαλῆς.

Ἵπουργὸν τῆς δικαιοσύνης πῆσσαντα ἐνώπιον τοῦ τελευ-
ταίου ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, διότι ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς αὐτοῦ, ὡς ξίφος τοῦ Δαμοκλέους, φρικώδης καὶ ἀτι-
μωτικῆ κατηγορία . . .

Καὶ τὸ στίγμα τῆς κατηγορίας φέρει ἐγκυκλοαμμένον
ἐπὶ τοῦ ἀνευθροιάστου αὐτοῦ προσώπου.

Ἐνῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ σείεται καὶ κρη-
μνίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ,
καὶ θάπτεται διὰ παντὸς αὐτῇ ἡ πολιτικῇ καὶ κοινωνικῇ
ὑπαρξίς του

Περιτυλίσσεται καὶ ἐγκορδύλουται, ὡς ἀρχαῖος ὄπαδος τοῦ
Ἰγνατίου Λογιόλα, ἐν τῇ ὑπουργικῇ τῆξένῳ νομίζων, ὅτι δι'
αὐτῆς καλύπτονται τὰ αἴσχη . . . ἀλλὰ ἡ ὑπουργικὴ τῆξεν-
νος ἀναδεικνύει τὸναντίον τὸ ὄνειδος καὶ προσελκύει τὴν προ-
σοχὴν καὶ τὰ ὄμματα ἐπὶ τοῦ φέροντος αὐτὴν, ὡς τοῦ ἀρχαίου
κυνικοῦ Ἀντισθένης ἡ ὑπερηράνεια διεραίνεται κατὰ τὴν ρῆ-
σιν ἄλλου φιλοσόφου διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ πολυθύρου τρίβωνος
αὐτοῦ . . .

Ἄλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ γελάσωμεν φανταζόμενοι οἷον
συντετριμμένον καὶ κωμικὸν ὕφος θὰ προσλάβῃ ἡ γελοία μορ-
φὴ τοῦ κ. ὑπουργοῦ, ὅταν ἀπογυμνωθεῖς τῆς ἀλουργίδος του
— ἥτις ὡς περίαπτον προυλάσσει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν νό-
μων τιμωρίας, ἴδη αἴφνης ἡμέραν τινὰ προβάλλουσιν πρὸ
τῶν ἐξωδηκτικῶν ὀμμάτων του τὴν τρομερὰν ἐνσάρκωσιν τοῦ
Νόμου ἐν τῇ μορφῇ . . . ἐνὸς ἀνακριτοῦ . . .

Ἦδη δὲ σύρωμεν τὴν νεκρικὴν σινδόνην ἐπὶ τῆς σθεσθεί-
σης πολιτικῆς ὑπάρξεως καὶ συναγείραντες *ὀλιγα πλιάτσικα,
ἐν καρνοφύλι, ἐνα πουγγί μὲ λύτρα καὶ μίαν καπότα τοῦ
Τάκη ἐφ' ἑνὸς ὑπουργικοῦ ἰδωλίου* δίκην μνημείου ἐπιγρά-
ψωμεν εἰς αἰώνιαν ἀνάμνησιν:

— *Ἐνθάδε κεῖται μίαν ΤΑΚΕῖσα ὑπαρξίς*

Δημήτριος Βουλπιώτης —

. . . Ἄλλὰ σύρατε ἐπὶ τέλους τὸ πτώμα ἀπὸ τῆς πολι-
τικῆς σκηνῆς, διότι δεινὸν ἀπόζει καὶ ἀπειλεῖ νὰ μολύνη ὁ-
λόκληρον τὸ ἔθνος διὰ τῶν δυσωδῶν ἀναθυμιάσεων αὐτοῦ . . .

Βούκεντρον.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΠΕΚΡΗ

— Ἐκ τῶν φυλακῶν —

I

Τῆς φυλακῆς τὰ βάσνα θὰ τὰ ἴχα γιὰ παιγνίδια,
Ἄν μοῦ ταν βολετὸ νὰ πῶ τὸ «φρέτε μας τὰ ἴδια»
Κι' ἐκεῖνο τὸ «μισὴ ἑστὰ δυὸ» π' ἀνάβει τὴ φιλία
Κι' ἔχει ἀρχή, χωρὶς ποτὲ καὶ τέλος ἢ τελεία
Κι' ἐκεῖνο ἔχει τὸ «κέρνα μας» ὅπου κανένας φτάνει
Ἐτσι τὰ κάνει θάλασσα καὶ δὲ νογᾶ τί κάνει.

II

Ἄχ! ποῦ ν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποῦ γένουμον κουδοῦνι,

Ποῦ ἤμουνε ἑστὰ πρῆματα ἀπὸ πρωτὸ σὲ βράδυ,

Δὲν ἐβλεπα τῆς μύτης μου καθόλου τὸ ρουθούνι.

Καὶ δὲν ἐσκοτιζόμουαν ἂν δὲν εἶχι' ὁ λύχνος λάδι,

Θυμάμαι πῶς κατάντησα, μορὲ παιδιὰ, μίαν νύχτα

Μὲ τὰ συνοκεράσματα, τρίχ' τὰ ποτῆρια τρίχτα

Νὰ μοῦ φανῇ πῶς ἔγυριζαν κι' ἐχόρευαν μπροστά μου

Τὰ σπῆτια ἔκει ποῦ ἔγυριζαν μονάχα τὰ μυαλά μου

Καὶ μοῦ ἔπαν ἴσὸ μεθύσι μου, αὐτὸ δὲν τὸ θυμάμαι

Τὰ γάνω καὶ καυμιὰ φορὰ, ὅσω μπεκρῆς καὶ νᾶμαι —

Πῶς ἔφύλαγα, θάρρεις σκοπὸς, σκοπὸς σ' ἕνα τερσέκι

Κι' ὅσοι μ' ἐβλέπαν ἀξάφνα τὸ μάζευαν φυσέκι

Γιατὶ μ' ἐπέσαν ἀξάφνα γιὰ κλέφτη λωποδύτη

Ἡ λωποδύται, θάρρευαν πῶς ἔφύλαγα τὸ σπῆτι,

Γίνεται τέτοια σύγχυσις ἐδῶ μὲς' ἐστὴν Ἀθῆνα

Καὶ λωποδύτης ὁ κλητῆρ νὰ καταντᾶ πὸ πείνα,

Κι' ὁ λωποδύτης νὰ γενῇ κλητῆρ ἂν ἔχη μέσα

Καὶ νᾶχη μὲ τ' ἀδέρφια του παντοῦ μπέσα γιὰ μπέσα.

Ἐτσι ποῦ λέτε τὸ λοιπὸς, μίαν νύχτα, μεθυσμένος,

Σ' ἕνα τερσέκι φύλαγα ἐστὸν τοῖχ' ἀκουμεισμένος

Κι' ἐπέρασε περίπολο. . . Τί θὲς αὐτοῦ μοῦ σκοῦζει

Περιπολάρχης σοβαρὸς, μὲ ὕψος κρῦο μπούζι,

Ἄν πᾶς μορὲ ἑστὸ σπῆτι σου; — Στὸ σπῆτι μου θὰ πάω,

Τοῦ λέω, τόση ὥρα δῶ, τὸ σπῆτι μου φυλάω.

— Πῶς! τί! τὸ σπῆτι σου φυλάς, μοῦ λέει καὶ μὲ βρίζει.

— Μ' οὔλα τὰ σπῆτια, λέω ἔγω, τὸ σπῆτι μου γυρίζει

Κι' ἀκαρτερῶ σ' αὐτὸ νὰ μῶ, σ' αὐτὸ ποῦ μὲ γνωρίζει.

III

Ποῦ νὰ τὰ λέω; χίλια δυὸ μοῦ ἔτυχαν ἐστὴ ζωήμου,

Μὰ δὲν ἀρνήστηκα ποτὲ τ' ἀγαπητὸ κρασί μου.

Κατάντησε νὰ μοῦ πρησθῇ ἡ μύτη μου, ὦ μάνα!

Καὶ σὺ δὲ θὰ μὲ γνωρίζεις μὲ τέτοια μελιτζάνα. . .

Κατάντησε τὰ μάτια μου νὰ μισοστραβωθοῦνε,

Νὰ μὴ μπόρουν τὴ μύτη μου καλά, καλά νὰ δοῦνε,

Καὶ νὰ μὲ πᾶνε ἑστὸ γιαντῶ. . . Γιατρὲ, τοῦ λέω, δὲ τα

Δόσε γι' αὐτὰ μου τὰ στραβὰ, καυμιὰ στραβὴ βρεττέτα.

Κι' ἐκεῖνος τὸ κεφάλι του βαργιὰ, βαργιὰ κουνεῖ

Καὶ λέει μ' ἀπελπιστικὴ δοκτορικὴ φωνή:

— Ὅσω τὸ πίνεις πιότερο τὰ μάτια σου στραβόνεις,

Μ' ἂν θὲς νὰ κόψης τὸ κρασί, τὰ μάτια σου γλυτόνεις.

Ἐγὼ, παιδιὰ τί νὰ σᾶς πῶ, ἀδέρφια μου μπεκρῆδες,

Ἐσεῖς π' ὀκάδες πῖναμε, μὲ δυὸ παληγομαρίδες,

Ἐκὺτταξα μισόστραβος τὸν ἔρημο γιαντῶ μου

Καὶ τοῦ ἔπα ἔγω ποῦ τὸ κρασί θάρρῶ γιὰ γιαντῶ μου,

— Γιατρὲ μου, ἄκου νὰ σοῦ πῶ κακὰ κι' ἂν πάθω μύρια,

Ἐγὼ τὸ σπῆτι δὲ χαλῶ γιὰ δύο παραθύρια!

IV

Καὶ τώρα χάψι, βρὲ παιδιὰ, νὰ μὲ φρεσκοκαθίσουν

Γιατ' ἔτυχαν παρέαις μου νὰ μ' ἀτιμομεθύσουν

Καὶ μέσα στὸ μεθύσι μου νὰ κάμω μίαν τρέλλα

Ποῦ τὴ χρουστῶ ἐστὴν ἀτιμη ἐλεύθερη βρελέλλα;

Μορὴ βρελέλλα θάθελα καὶ φυλακὴ νὰ μπαίνω

Ἄν κι' ἐδῶ μέσα κάνουλα μ' ἀφίναν νὰ σοῦ βαίνω.

Τῆς φυλακῆς τὰ βάσνα, ἂ! θὰ ταν τιποτένια

Ἄν ἐπετρέπετο σ' αὐτὴν νὰ μπαίνουν καὶ βαγένια

Γιομάτ' ἀπ' τὴν παρηγοριὰ ποῦ τινε λὲν βρετσίνα,

Κι' εἶχαμ', ἀντὶ Φιλημονᾶ, Ἐρετσίνα ἐστὴν Ἀθῆνα.

Ἐδῶ καὶ μίαν παρέχθασι, γιὰ τὸ Φιλημονᾶ σας

Κλαῖτε καὶ κλαῖτε πῶς αὐτὸς στεριεύει τὰ νερά σας,

Μορὲ ἄντροπή σας, γιὰ νερὸ τὸν κόσμον νὰ χαλάτε

Καὶ μέσ' ἑστὰ κρασοβᾶρέλλα βουτᾶτε, σὰ διψᾶτε.

*Α! μέσ' ἴστά κρασοδάρελλα! . . . τί ὄνειρο γιὰ μένα.—

Τὰ καπελεῖα τριγύρω μου εἶν' ὅλα σφαλισμένα.

Κι' εἶν' αὐστηρά διαταγή ἀπ' τὴν Εἰσαγγελία

Νὰ μὴ μὲ μεταλάβουε μιὰ στάλ' ἀπὸ κρασί,

*Ω! μίλα σὺ, ἀφέντρα μου, τοῦ Βάκχου Βασιλεία

*Ἄν καὶ σ' αὐτὸ ἐταίριζες, ὡς συνεργός, Ἐσὺ! . . .

✽

Τώρα ἴδω μέσ' ἴστη φυλακὴ μὲ δίχως συνταγή

Μεγάλη κἀνω διαίτα, μεγάλη κούρα κἀνω

Μ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχιφύλακας μ' ἐπῆρεν ἡ ὄργη

Περνοῦν ἢ μέραις καὶ κρασί ἴστά χεῖλη μου δὲ βάνω.

Πολλαῖς φοραῖς ἴστον ὕπνου, μοῦ φαίνεται πῶς πίνω

Πῶς μὲ τοὺς φίλους τὸ γλεντῶ, τὴ δίψα μου πῶς σβύνω

Καὶ πῶς κρατῶ τὴν κἀνούλα, μὰ ἴσάν ξυπνήσω νοιώθω

Στεγνὸ λαρύγγι ποῦ λυσσά ἀπ' τοῦ κρασιοῦ τὸν πόθο.

✽

*Ω! κἀλλιο νὰ μὲ γόνανε ἴστο πρὸ βυθὸ μπουδρούμι,

ἴστο βοῦρδουλα ν' μ' ἔσπαναν κλητῆρες σταυρωτῆδες,

Γιαγκίνηδες καὶ Ζώηδες νὰ μ' ἔκαναν τουλούμι,

Νὰ βόσκανε ἀπάνω μου οἱ φύλλοι ἴσάν ἀκρίδες

Καὶ μέσ' ἴστά κρατητῆρια νὰ μ' ἔτρωγαν ἢ ψεῖρες

Νὰ μὲ αὐγομασγάλιζαν τοῦ Στάϊκου κλητῆρες,

Νὰ μ' ἀποπατοκλειδῶναν κι' ἐμένα Πολιτάκοι

Καθὼς ἐσένα, Ῥαμπαγᾶ, παρὰ μέσ' τὸ μισάκι

ἴστο τερικλῆκι τοῦ κρασιοῦ τὴν πίστι νὰ μ' ἀλλάξουν

Θεε! ποτὲ στ' ἀμπέλιχ τους κρασί μὴν ἀποτάξουν

Τὴ στέρησί του δόσε Θεέ κι' αὐτοὶ νὰ καταλάβουν

Κι' ἂν ξεψυχοῦν νὰ μὴ μποροῦν μηδὲ νὰ μεταλάβουν

✽

Καὶ δὲς καιρὸ ποῦ ἴδιᾶλεξαν γιὰ νὰ μὲ φυλακίσουν

Τώρα ποῦ μὲ τὸ νῆο κρασί τὰ γλεντῖα θε ν' ἀρχίσουν

Ποῦ θὰ βᾶζα τὴν κἀνούλα ἐγὼ ἴστο γιοματάρι

Ποῦ θὰ γτυποῦσα ἴγὼ καρρὶ ἀπὸ στουπὶ νὰ πίνω

Χωρὶς ποτε βιδάνιο τοῦ κἀπελα ν' ἀφίνω

Κι' ὄλ' ἄσπρο πάτο θὰ ἴκανα ἴστοῦ κἀθε ταβερνιάρη;

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ ἴδιᾶλεξεν ἢ γάψι νὰ μὲ πάρη,

Τώρα π' ἀφρίζει νῆο κρασί στουπὶ καὶ γιοματάρι!

Μπεκρῆς φυλακισμένος.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

ΤΟΥ ΑΙΟΙΔΙΜΟΥ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ ΜΑΣ

Μετὰ συγκινησέως καὶ ἀκρατήτου χαρᾶς παρακολουθοῦμεν τὰς ἀγορεύσεις τοῦ νεοῦ ἐξ Ἀττικῆς βουλευτοῦ κ. Νικολάου Δ. Λεβίδου καὶ τὴν κοινοβουλευτικὴν ἐν γένει δρασίαν τοῦ ἑσπεραίου προσφιλεστέρου καθισταμένου τῆ μεγάλης πλειονότητι τοῦ λαοῦ εὐθαρσοῦς καὶ εὐέλπιδος πολιτευτοῦ.

Ὁ ἀδελφὸς λαός, ὁ ἀληθὴς λαός, ὁ κύπτων ὑπὸ τὸ ἀχθος τῶν φόρων, ὁ λαός ὁ δικαίωμένος ἀπὸ τῶν γαιῶν καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ ἐν Κωπαίδι, ὁ ληστευόμενος ὑπὸ τῶν *χαριτωμένων* Τάκηδων, ὁ λαός οὐτινος παραγωγὰ καὶ ἐργατικά μέλη κρεμῶνται ἀπὸ τῶν ποδῶν καὶ βεβανίζονται μυριοτρόπως ὑπὸ τῶν βασιβοζούκων τῆς κυβερνήσεως στείρας, ὁ λαός οὐτινος ἡ πεποιθὴ διαρπάζεται ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀποινεῖ, ὁ λαός τοῦ ὁποῦ διακεκριμένα μέλη σήπονται καὶ θνήσκουσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ κάθυγρα δεσμοτῆρια τῆς Κων/πόλεως, ὁ λαός οὗτος ὁ ἐξηντλημένος καὶ δύσμοιρος ἑλληνικὸς λαός, ὃν ἀγωνίζονται νὰ μεταβάλλωσιν εἰς φελλάγους, δὲν δύναται ἢ νὰ εὐγνωμονῇ τῷ ἀγαπητῷ αὐτοῦ ἀντιπροσώπῳ καὶ μετὰ παλμῶν χαρᾶς καὶ ἠθικῆς ἀνακουφίσεως νὰ παρακολουθῇ τὴν σθεναρὰν καὶ εὐθαρσῆ πολιτικὴν, ἣν ἐνεκαίνισεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ὁ ἀληθὴς τοῦ λαοῦ τούτου ἀντιπρόσωπος, τὸ ἐκ τῶν σπλάγγων του τέκνον, ὁ πονῶν καὶ μογθῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῇ εὐόρῳ τοῦ καθήκοντός του ἐκπληρώσει, ἀξιάγαστος καὶ δημοφιλὴς κοινοβουλευτικὸς ἦρω, πατάσων ἀμειλίχως καὶ διὰ γλώσσης εὐπαρησιᾶστου καὶ ἀνδρικῆς, διὰ φράσεως ζωηρᾶς πειθοῦς λόγου καὶ ἐμβριθεᾶς ἐπιχειρημάτων ἀμιμήτου, τὰ αἴσχη καὶ τὰ ὄργια τῆς ἐπονειδίστου φαρτῆρας, τῆς προδοτικῆς στείρας, ἧτις ἐπικαθῆται ἐπὶ τοῦ τραγῆλου τῆς δυσμοίρου πατρίδος μὲ *δλους τοὺς Τάκηδες καὶ Νταβίληδες* τῆς, μὲ τὰς *Κωπαίδας* καὶ τὰ τέλματα, μὲ τοὺς *εὐαντάρμηδες* τῆς βεβανιστάς, μὲ τὰς ἐθνικὰς ἀτιμώσεις καὶ τὰ ραπίσματα τοῦ Κεμάλ, μὲ τὰς ἀφορήτους πιέσεις τῶν ἀδελφῶν μας ἐν Τουρκίᾳ, τὰς καθειρξείας ἑλλήνων ὑπαιθῶν καὶ μὲ τὸ ἀφόρητον καὶ κατασυντρίβον τὴν ἀτυχῆ μικρὰν Ἑλλάδα φορτίον 100 ἑκατομμυρίων φόρων.

✽

(6)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(6)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

~~~~~

I

Η α ε γ ν ε α ά π λ α.

(συνέχεια) [*]

Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι γενικὸς δι' ὅλα τὰ χαρτοπαικτεῖα. τὰ τε κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα.

ζ') Ἐν γένει τὰ παιζόμενα ποσὰ πρέπει νὰ κατατίθενται ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπομένως ὁ κόπτης, ἂν τις τῶν κατ' αὐτοῦ

(*) Εἰς τὸ ἔκτακτον φύλλον τῆς Τρίτης περιείχοντο δύο παρατηρήσεις ἐνὸς ΜΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΟΥ φίλου, μία περὶ τοῦ Μ π λ ο ὕ χ ε ρ καὶ ἑτέρα περὶ τοῦ ὕφους τῶ ὁποῖον εἰς τὴν «Χαρτοπαικτικὴν» μεταχειρίζομεθα. Δι' ὀλίγων ἀπαντῶμεν ὡς ἑξῆς:

Πρῶτον κατὰ γενικὴν ἀρχὴν ὑποτίθεται εἰς ὅλα τοῦ κόσμου τὰ τυχηρὰ παιγνίδια, ὅτι αἱ τύχαι εἶναι ἐξ ἴσου διανεμημένα, τοῦτέστιν ὅτι πιθανότητες ὑπάρχουν ὅσαι ὑπὲρ τοῦ ΝΑΙ ὅσαι καὶ ὑπὲρ τοῦ ΟΧΙ. Ἀκολουθοῦντες τὴν ἀρχὴν ταύτην δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ παραδεχθῶ-

ἀγωνιζομένων δὲν πράττη τοῦτο ἀλλ' ὀρίξη προφορικῶς, ὁφείλει νὰ ἀπαιτῇ, πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον, ὅπως τῷ ἐπιδειχθῶσι δι' ἐγγύησιν γρήματα ἀναλόγου ποσότητος· ἄλλως, τὰ μὲν ἐκ τούτου κέρδη αὐτοῦ σημειοῦνται ἰδιαίτερος, ἀνεξάρτητα πάσης ληψοδοσίας τοῦ πάγκου, αἱ δὲ ἀπόλλεται πληρῶνται ὑπὸ τοῦ κόπτη ἐκ τοῦ ἰδίου βαλαντίου.

ἡ) Νομίσματα ἀμφιβόλου γνησιότητος, ἀξίας (γρεῶγραφα μετογαί κ.λ.π.) κοσμήματα ἢ ἄλλα τοιοῦτου εἶδους ἀντικείμενα δὲν εἶναι δεκτὰ ἀπολύτως εἰς τὸ παιγνίδιον.

Μ Ε Π Α Τ Σ Ι Κ Α

Ἐν τῷ παιγνιδίῳ τούτῳ γίνεται γρήσις τεσσαράκοντα μόνων χαρτίων, διότι ἀφαιροῦνται ἐκ τῆς δέσμης ὅλα τὰ *Δέκα*, *Ὀκτώ* καὶ *Ἐννέα*. Παίζεται ὑπὸ δύο καὶ ὡς σκοπὸς

μὲν εἰκίνας ἐκ τῶν μεθόδων τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὅσαι ὄντως συμφωνοῦσι μὲ τὸν προεκτεθέντα θεμελιώδη νόμον ἐπομένως δὲν περιελήφθησαν εἰς τὴν «Χαρτοπαικτικὴν» ἐκείνη τὰ παίγνια ἅτινα τὸ κέρδος ἢ τὴν ἀπώλειαν δὲν παρέχουν ἀνάλογον πρὸς τὰς περὶ ἐπιτυχίας πιθανότητας. Καὶ τοῦτο νομίζω, δὲν διέφυγε τὴν ἀντίτησίν σας, κύριε ἐπικριτᾶ. ΤΟ ΜΗΛΟΥΧΕΡ παίζεται κατὰ δύο μεθόδους, δηλαδὴ ὡς περιγράφη ἐν τῇ «Χαρτοπαικτικῇ» ἀφ' ἐνός, καὶ ὑπὸ τοῦ μὴ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΟΥ ἐξ ἄλλου. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἰδικὴν μας ἀκολουθεῖται: πιστῶς ἢ ἀνωτέρω

Ἄλλ' ἀηδῖαν, οἶκτον καὶ ἀγανάκτησιν προξενεῖ ἡμῖν ἢ σταυροφορία, ἣν ἤρασαντο μίσθαρνά τινα ὄργανα τοῦ ὑπουργείου ἐπικίπτοντα κατὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ, διότι ἤλθε νὰ παραῖξη τοὺς βρωμεροῦς αὐτῶν ρουσοτολογικούς κύκλους. . . . Αἱ βάνουσαι ὄμως ὕβρεις καὶ αἱ ὕλακαὶ τῶν ἀηδῶν καὶ σιχαμερῶν τούτων κυναρίων, ἅτινα λείγουσι τοὺς πόδας τοῦ αὐθέντου αὐτῶν καὶ ὕλακτοῦσιν ἰσχυρότερον, ἵνα ψομισθῶσιν ἀφρονώτερον. οὐ μόνον δὲν θέλουσι κἄν τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ λαοφιλοῦς ἡμῶν ἀδελφοῦ, ἀλλὰ τούναντίον ἐξυψοῦσιν αὐτὴν καὶ ἀναδεικνύουσι περιφανέστερον τὸν κρατερὸν ἀγῶνα, ὃν ἀνέλαθεν ὁ ἔνθερος τοῦ καταπιεζομένου λαοῦ καὶ τοῦ ὕβριζομένου ἔθνους προαπιστής.

Ἄλλ' ἀηδῖαν, οἶκτον καὶ ἀγανάκτησιν προξενεῖ ἡμῖν ἢ σταυροφορία, ἣν ἤρασαντο μίσθαρνά τινα ὄργανα τοῦ ὑπουργείου ἐπικίπτοντα κατὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ, διότι ἤλθε νὰ παραῖξη τοὺς βρωμεροῦς αὐτῶν ρουσοτολογικούς κύκλους. . . . Αἱ βάνουσαι ὄμως ὕβρεις καὶ αἱ ὕλακαὶ τῶν ἀηδῶν καὶ σιχαμερῶν τούτων κυναρίων, ἅτινα λείγουσι τοὺς πόδας τοῦ αὐθέντου αὐτῶν καὶ ὕλακτοῦσιν ἰσχυρότερον, ἵνα ψομισθῶσιν ἀφρονώτερον. οὐ μόνον δὲν θέλουσι κἄν τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ λαοφιλοῦς ἡμῶν ἀδελφοῦ, ἀλλὰ τούναντίον ἐξυψοῦσιν αὐτὴν καὶ ἀναδεικνύουσι περιφανέστερον τὸν κρατερὸν ἀγῶνα, ὃν ἀνέλαθεν ὁ ἔνθερος τοῦ καταπιεζομένου λαοῦ καὶ τοῦ ὕβριζομένου ἔθνους προαπιστής.

Καὶ ἀγωνίζεται ἐρρωμένως τὸν καλὸν ἀγῶνα αὐτὸς μόνος σχεδὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ ὄγκου, ἐγκαταλιμπανόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς τὰς δυνάμεις μόνον ἑαυτοῦ ὑπὸ τῆς καθυδούσης ἀτυχῶς πολλῶν ὑπ' ἀκατανόητον ἀδράνεια καὶ περιοδικῶς οὕτως εἰπεῖν ἐκλείψεις ὑφισταμένης κεφαλῆς τῆς ἀντιπολιτεύσεως. . . .

Ἄλλ' ὁ ἀδελφὸς Λεβίδης ἀνδρίζεται ἐν τῇ πάλῃ ἐνισχυόμενος καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ λαοῦ καὶ χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω μετὰ σθένους καὶ τόλμης. . . .

Ὡς ὁ Ἄνταϊος ἐγγίζων τὴν γῆν ἤρθετο νέας δυνάμεις οὕτω καὶ ὁ εὐελπίς τοῦ λαοῦ ἀντιπρόσωπος ἀντλεῖ τὸ σθένος αὐτοῦ ἐκ τοῦ λαϊκοῦ ἐδάφους καὶ ἐρσιδεῖται ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν ἐκλογέων καὶ συμπολιτῶν αὐτοῦ. . . .

Ἐμφυχώσωμεν καὶ ὑποστηρίζωμεν ἅπαντες ἐν τῷ ἀγῶνι τὸν νεκρὸν μας βουλευτὴν, ὅστις τσαούτας παρέχει ἐλπίδας

καθιστάμενος ὁ μικρὸς Μιραβὼ τοῦ μικροῦ μας κοινοβουλίου. Σφίγγομεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα καὶ συγγαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ ἀδελφῷ Νικολᾷ Λεβίδῃ ὄργαντι ἐν τῇ ἐξυπηρετήσῃ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ καὶ βαίνουντι ἀσφαλῶς ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ πολυκλαύστου ἀνδρὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τοῦ αἰοιδίμου Ἑπαμεινώνδα μας, τοῦ ἐποίου ἀτυχῶς τείνει νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ περὶ τοῦ κυβερνώτος ἡπαισίου ἀνδρὸς ῥῆσις «ὅτι ἡμέραν τινα ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ κίματακυλίση τὴν Ἑλλάδα.»

Vieux.

ΜΕΤΑΕΥ ΔΥΟ ΓΝΩΣΤΩΝ

- Καλημέρα Σας ἀρέντη, γιὰ γυμνάσια μεγάλα
Ἦρθα νὰ Σας ὀμιλήσω. . . . — Αἱ καλὰ πολὺ καλὰ
Ἄν, τι θέλεις ἐσὺ κάμε, γιατί τώρα ἐμεῖ ἄλλα
Μὲ ἀπασχολοῦν, τὰ ξύλα, λόγου χάριν, ποὺ πολλὰ
Δὲν πουλήθηκαν ἐφέτος, οὔτε πρόβατα καὶ γάλα,
Ἄν, τι θέλεις λοιπὸν κάμε γιὰ γυμνάσια μεγάλα.
- Ἦθελ' ὁμως νὰ Σας εἶπω πῶς εἰς τῶν Θηβῶν τὰ μέρη
Τὸ στρατόπεδον ἂν γίνη. . . — Αἱ καλὰ, ἀλλὰ ἐφέτος
Ἐῷδεψα εἰς τὰ ταξείδια πάμπολλα τὸ καλοκαίρι
Καὶ κοντεῦω ἀπὸ γρήμα ν' ἀπομείνω, φίλε, νέτος
Ἄν μποροῦσες στὸ μισθό μου νὰ προσθέσης κάτι τι
Ἐγὼ πάλι σοῦ πογράφω ὅ,τι καὶ ἂν θές χαρτί.
- Τὰ καράβια ἐσκουριάσαν κι' ἀπαιτοῦνται διορθώσεις
— Σὲ λιγάκι θ' ἄρθ' ὁ γυιὸς μου ποὺ σπουδάζει ναυτιλία
Καὶ τὰ διορθώνει ὅλα κ' ὑπὸ τὰς νὰ κατορθώσης
Νὰ μοῦ εὐρῆς κἄνα κτήμα μέσα εἰς τὴν Θεσσαλία
Νὰ τὸ πάρω ὅσα ὅσα, γιὰ ψομί ἕνα κομματί
Καὶ ἐγὼ σοῦ υπογράψω ὅ,τι θές γιὰ τὸ σπολλάτη.
- Νὰ Σας εἶπω ἐπεθύμουν διὰ τὰς Ἀστυνομίας. . .
— Αἱ! καλὰ, καλὰ μὰ τώρα νὰ πουλήσω τὰς κοπρίας

τοῦ κέρφους τῆς παρτίδος ὀρίζεται ἢ συμπλήρωσις προσυμφωνηθέντος ἀριθμοῦ, ὅστις συνήθως εἶναι 21.

Κατὰ τὴν πρόδόν του αἱ *πιγοῦραι* λογίζονται ὡς δέκα μονάδες, τὸ δὲ *Ἐπτὰ Καρρῶ* (καλούμενον *Κουμουδι*) δύναται νὰ ὑποληφθῇ ὡς οἰονδήποτε χαρτίον, γίνεται δηλαδὴ κατ' ἀρέσκειαν Ἄσος, Ντάμα, Ἰπίτα κ. λ. Τὰ παιγνιόχαρτα διανεμόνται ἐναλλάξ ὑπὸ τῶν δύο παικτῶν καὶ ἵνα κριθῇ τίς ἐν ἀρχῇ θὰ ἔχη τὰ πρωτεία, λαμβάνουσι τυχαίως, διαδοχικῶς ἀμφοῖτεροι ἐν κτὶ πλεονεκτεῖ ὁ τὸ μικρότερον ἐπιτυχῶν. Οὕτω λαμβάνει καὶ ἀναμιγνύει ὁ εἰς τὴν δέσμη, ὅπως γίγη ἑναρξίς, ὡς ἀκολούθως.

Ἀφοῦ ἀναμιγθῶσι καὶ κοπῶσι τὰ παιγνιόχαρτα, ὁ μὴ τράτος διανέμει ἀνά τρία, ἐν καθ' ἑνὲς ἐκ περιτροπῆς, λαμβάνων αὐτὰ ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς δεσμίδος· τούτου δὲ γενομένου παρατηροῦνται κατ' ἰδίαν τὰ λεφθέντα καὶ πρῶτος ὁ τράτος θὰ δηλώσῃ ἂν ἐσχημάτισε *μπάτσικα*, ἢτοι ἄθροισμα

μικρότερον ἢ ἴσον τοῦ ἀριθμοῦ ἐννέα καὶ ἀναμένει τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἄλλου, ὅστις, ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὰ ἰδικά του, ἀποκρίνεται μὲν («ἔχει καλῶς»), ἂν τὸ ἄθροισμα τῶν χαρτίων του ὑπερβαίη τὸν προμνησθέντα ἀριθμὸν, ἐρωτᾷ δὲ μέχρι τίνος φθάνει ἂν καὶ οὗτος ἔχη ὁμοίως *μπάτσικα*, διότι ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει προτιμᾶται ἢ μικροτέρα μὲν ἂν δὲν ἦναι ἰσοδύναμοι ἢ τοῦ τράτος δὲ ἂν ἴσαι. Ὄταν τοιοῦτοτρόπως δηλωθῇ *μπάτσικα*, ὁ πρῶτος λαμβάνει κατ' ἐξαιολούθησιν καὶ ἄλλα χαρτία προσπαθῶν μετὰ προφυλάξεως νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν 31, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ὑπερβῇ τούτον (κατῆ), ὅχι μόνον ἀπολλύει τοὺς τυγῶν μέχρις ἰσείνης τῆς στιγμῆς πόντους του, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἡδὴ ἀπὸ προηγουμένων περιόδων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ ἄβρακος σημειωθέντων διαγράφει ἕνα ἄμα δ' οὕτως, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως παύσῃ, ζητῶν ζύλλα, πρᾶττει τὸ αὐτὸ ὁ ἕτερος.

(ἀκολουθεῖ).

διαληφθεῖσα ἀρχῇ, ἐνῶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐλέξαντος αὐτὴν συμβαίνει τούναντίον· διότι ὅταν ἐξάγονται δέκα τρία παιγνιόχαρτα ἐκ τίνος δέσμης, ὑπάρχουν 5 οἱ πιθανότητες ὅτι θὰ εὑρίσκηται μετὰ τούτων ἐν προταθῆν. ἐνῶ μία ἐπὶ δέκα τριῶν ὑφίσταται, ἂν, ἐξάγοντες ἐν χαρτίον, ἀναμιγνόμενον νὰ εἶναι τούτου τὸ προτεινόμενον· ἀλλὰ καὶ μυριάδες ἂν ἐπαναλάβωμεν τὸ αὐτὸ, πάλιν ὀλίγον πρὸς τὴν ἐξίσωσιν τοῦ νὰ εἰ μὲ τὸ ὅχι πλησιάζομεν. Παρελείψαμεν λοιπὸν ἐκ τούτου, ἀγαπητέ **ΜΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΑ** φίλε, τὴν μέθοδόν σου οὐχὶ διότι ἡγνοοῦμεν ταύτην, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει ὑφῆν ἵνα το α ρο εἰ δῆ· ἐπιπροτιμήσαμεν δὲ τὴν

ἐτίραν, ὡς συμφωνοῦσαν πληρέστατα μὲ τὸν πρῶτιστον καὶ οὐσιωδίστατον τῆς χαρτοπαικτικῆς κανόνα.
Ἐπειτα, φίλτατε **ΜΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΑ**, μᾶς ἠλέγητε ὡς γράφοντας τὴν «Χαρτοπαικτικὴν» εἰς ὕψος στρυφνὸν καὶ δύσκολον. Ἐδῶ δὲν ἔχομεν νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν τίποτε. . . Ἄν νομίζετε, ὅτι τὸ γράβειν ἀπλὰ συνίσταται εἰς τὸ μεταπλάσσειν τὸ **ΚΟΠΤΟΥΝ** εἰς **ΚΟΒΟΥΝ** καὶ τὸ **ΚΑΘΗΝΤΑΙ** εἰς **ΚΑΘΩΝΤΑΙ** εἰς τὸ πλέκειν ἀναμιγτὰς λίξεις **ΕΞΑΧΘΗΣΟΜΕΝΟΝ, ΡΙΧΝΟΥΝΕ, ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ** κτλ. νὰ μᾶς συγχωρῆτε.
ΚΑΡΡΩ.

Πρόκειτ', ὅθεν ὅ,τι θέλεις δῶσε μου νά υπογράψω
 Γιατί ἔχω πολλαῖς ἄλλαις ὑποθέσεις νά κυττάζω
 Καί ἂν θές καί τίποτ' ἄλλο μοῦ τὸ ξαναπαραγγέλεις
 Κι' ὅ,τι σοῦ 'πα νά φροντίσης καί σοῦ κἀνω ὅ,τι θέλεις.
Λοιγίχης.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ἦγαπῶντο περιπαθῶς, ἀλλὰ τὰ ἐλατήρια τὰ κινουῦντα
 τὸν ἔρωτά των ἦσαν ὅλως διάφορα.

Ἐκεῖνος, δειλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης φοιτητῆς,
 πρώτην ἤδη φοράν ἐπισκεπτόμενος τὰς Ἀθήνας, συγκινοῦμε-
 νος ἢ μᾶλλον πυρπολούμενος ὑπὸ σαρκικῶν φλογῶν καὶ εἰς
 ἀπλὴν ἐπαρῆν γυναικεῖς ἐσθῆτος, ῥομαντικὸς ὡς ὁ Ῥωμαῖος,
 ζηλότυπος ὡς ὁ Ὁθέλλος, χανόμενος δι' ἐν μαιδιάματι τῆς, καὶ
 χαρίζων τὸν κόσμον ὅλον, ἦ ἐπὶ τὸ πραγματικώτερον τὴν ἐ-
 κατοντάδραχμον μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν τοῦ πατρὸς του, δι' ἐν
 ζῆρὸν ζηρότατον φίλημά τῆς.

Ἐκεῖνη πεταχτὴ καὶ τετραπερασμένη Φραντζέζα ἦτις
 πολλῶν ἀνδρῶν κλίνας εἶδε καὶ περιηγήθη ὀλόκληρον σχε-
 δὸν τὴν ὑφήλιον χάριν ἀνθρωπολογικῶν σπουδῶν, ἐχάνετο
 μόνον διὰ τὴν . . . τσίπην του, ἥτο ἐν τῷ ἔρωτι σκοτεινὴ ὑ-
 παρογραφία τῆς **Ναννᾶς** ἀδιάρροτος δὲ καὶ ἀναίσθητος διὰ
 τὸν ἔραστὴν τῆς ὡς πᾶσα μαγδαληνή.

Καὶ αὐτὰ τὰ δύο ἀνόμοια στοιχεῖα συννητήθησαν πρὸ
 μιᾶς μόλις ἐβδομάδος ἐν τινι καφωδεῖῳ.

Ὁ ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης ἐδουλοῦτο ὑπὸ τῶν πλουσιῶν σαρκ-
 κῶν τῆς Φρύνης αὐτῆς καὶ ἀπελιθώθη ὡς ἂν τὸ γυμνὸν στῆθος
 τῆς καὶ τὸ ψιμμουθιωμένον πρόσωπόν τῆς ἦσαν δι' αὐτὸν ἄλλη
 κεφαλή Μεδοῦσης.

Καὶ ἐκεῖνη; Αἶ, ἐκεῖνη ὡς ἄλλο ὄρνιθ ἐμυρίσθη τὸ ψο-
 φῆμι αὐτὸ καὶ τοῦ ρίχτηκε στὰ γεμάτα!

— Πόσο σ' ἀγαπῶ, **Φιφή** μου!

— Κ' ἐγκὼ σ' ἀγαπῶ, **Γκιωργιάκη** μου. Φέρονε μου
 ἓνα κερασὸ, παιντί, σοῦ λέω!

Καὶ τὸ κερασὸ ἔρχετο καὶ ἡ **Φιφή** τὸ ἔπινε καὶ ὁ ῥο-
 μαντικὸς **Γκιωργιάκης** μετ' ἐκστάσεως ἀγγελικῆς παρε-
 τήρει αὐτὸ τὸ θελκτικὸν φαινόμενον καὶ ἐρρόφα καὶ αὐτὸς διὰ
 τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ χρωματισμένον αὐτὸ νερὸ ἀπὸ τὰ κερα-
 σένια χεῖλη τῆς **Φιφῆς** του.

Ἡ ἴδια σκηνὴ μὲ πολλὰς ὁμοῦ τροποποιήσεις καὶ διαρ-
 θώσεις ἐπανελαμβάνετο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν.

Ἡ **Φιφή** ἦτο ἀκόρεστος, ἤθελε νά τρώγῃ καὶ νά πίνῃ
 ἀκαταπαύστως, καὶ ὁ **Γκιωργιάκης** τῆς δὲν ἔννοοσε νά τῆς
 ἀρνηθῆ τίποτε. Ἡ μηνιαία ἐπιχορήγησις ἐκύλισεν ἐν μιᾷ
 ἐβδομάδι καὶ μόνῃ εἰς τὸν πάγκον τοῦ καταστηματάρχου καὶ
 τὰ θυλάκια τῆς **Φιφῆς** τὴν δὲ μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν ἠ-
 κολουούθησαν διάφορα ποσὰ εὐτελεῖ ἀγρευθέντα ἐκ τῶν φιλικῶν
 θυλακίων κ' ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων.
 Ἄλλ' ὅλα τὰ ὑπέφερον ὁ Ῥωμαῖὸς μας ἀγογγύστως. Ἐν μόν-
 ον δὲν ὑπέφερον ὁ δυστυχὴς καὶ δι' ἐν μόνον ἀεννάως παρε-
 πνεῖτο.

— Σοῦ τὸ εἶπα, **Φιφή** μου. Δὲν θέλω νά κυττάζης
 κἀνένα! Δὲν θέλω νά μιλάς κἀνενός!

— Ἔτσι, αἶ; ἀπῆντα ἐκεῖνη μειδιῶσα. Ντύσκολη πράμ-
 μα! μ' ἀφοῦ τὸ τέλεις πάλι ἐσύ . . .

— Πόσο καλὴ εἶσαι, **Φιφή** μου! Ἄγγελος μοναχός!
 Ἔτσι μοῦρχεται νά σ' ἀρπάξω καὶ νά σὲ φιλήσω, νά σὲ φι-
 λήσω, νά σὲ φιλήσω, ὅσο νά . . .

— Αἶ, ντὲν τέλεις ἐγκὼ τέτοια ἄτιμα πράγματα σοῦ τὸ
 εἶπες . . . . .

— Καλὸ, **Φιφή** μου, μὴ θυμώνης καὶ δὲν τὸ ξανακάνω!
 Καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ὁ ἦρωας μας καὶ παρεδίδετο εἰς
 γλυκυθύμους ρεμβασμούς καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῆ ὁ ὑπερα-

κοντίσας καὶ αὐτὸν τὸν Πλάτονα ἀκόμη εἰς τὴν πλατωνικό-
 τητα.

Καὶ παρήργοντο αἱ ἐσπέρας ταχεῖαι καὶ τερπναὶ ὡς τὸ
 παραρρέον μέσῳ ἀνθῶν καὶ βούων ρυάκιον.

Καὶ ἦτο εὐτυχής! . . .

Πλὴν βάσκανος δαίμων ἦλθε νά διαλύσῃ τὴν μαγικὴν
 αὐτὴν ὄπτασίαν καὶ νά καλύψῃ μὲ ἀθάλην τὸ λευκὸν καὶ
 πάνταρνον ὄνειρόν του.

Ὁ δεισυμητῆς τοῦ καταγωγίου αὐτοῦ ἀπεράσισε νά ἐπε-
 κτεινῆ τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του. Ἦρχισε νά δίδῃ καὶ
 παντομίμας.

Ἐσπέραν τινὰ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἡ μικρὰ αἴθου-
 σα τοῦ ζυθοπωλείου ἦτο πλήρης· ἐπρόκειτο νά παρασταθῇ ὡς
 ἀνήγγελλον τὰ κακογραμμένα καὶ ἀνορθόγραφα προγράμ-
 ματα ἀπὸ **Ἐρωτόκριτος καὶ ἡ Ἀρετοῦσα**. Ἐννοεῖται
 ὅτι ὁ **Γκιωργιάκης** μας ἐσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων. Ἐκάθητο
 μόνος ρεμβάζων καὶ τις γνωρίζει ποῦ διὰ τῆς φαντασίας πλα-
 νώμενος. Τὸ μάτι του τὸ εἶχε καρφωμένον εἰς τὴν σκηνὴν καὶ
 παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἐξέλιξιν τῆς παραστά-
 σεως διότι, ἐλησημονήσαμεν νά τὸ σημειώσωμεν, τὴν **Ἀρετοῦσα**
 ὑπεκρίνετο ἐκεῖνην τὴν ἐσπέραν ἡ **Φιφή** του.

Ἐφ' ὅσον ὁμοῦ προέβαιεν ἡ παράστασις ὁ **Γκιωργιάκης**
 ἔχανε τὴν ἀπαρξίαν του, συνεκινεῖτο, συνωρροῦτο, ἐταράσ-
 σετο, ὠργίζετο, αἱ τρίχες του ὠρθοῦντο, ἐκίνει σπασμωδικῶς
 τὸν πόδα, συνέσφιγγε τὴν πυγμὴν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐδαιμονίζετο.

Τὰ πάντα ἐκινουῦντο περὶ αὐτόν! οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκινδύ-
 νευον νά ἐξέλθωσι τῶν κογχῶν των καὶ ἡ σιαγὼν του νά ἐ-
 ξαρθρωθῇ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς συσφιγέσεως τῶν ὀδόντων του.

Εἶχεν ὄψιν δαίμονος, ἢ Ὁθέλλου ὅταν πηγαίη νά πνίξῃ
 τὴν Δυσδαιμόναν.

Ἄλλὰ τί συνέβαινε;

Ρίψατε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀμέσως θά ἐν-
 νοήσετε.

Τὸν **Ἐρωτόκριτον** ὑπεκρίνετο ὁ **Παληγάτσος**, ὅστις,
 μετατρέψας τὴν παράστασιν ἐπὶ τὸ γελοιοθέτερον, δὲν ἔ-
 παυεν ἐπιδαψιλεύων φιλήματα, ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ παρόμοια
 εἰς τὴν **Ἀρετοῦσά** του.

Καὶ τὸ θεωρεῖτε μικρὸν αὐτό; Ἐφραντάσθητε ποτὲ τὸ ἴν-
 δαλμά σας εἰς τὴν ρυπαρὰν ἀγκάλην ἐνὸς ἀλευρωμένου
Παληγάτσου;

Ἠχρότατον φίλημα κλονίσαν ὄλην τὴν αἴθουσαν ἀντή-
 χησεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς **Φιφῆς**.

Χειροκροτήματα, γέλωτες, βις-βις-βις, ἐχαίρετισαν τὸ νέον
 αὐτὸ δείγμα τῆς ἰκανότητος καὶ ἐπιτηδεϊότητος τοῦ **Πα-
 ληγάτσου**.

Ὁ **Γκιωργιάκης** δὲν ἀντέχει πλέον. Ἐγείρεται ἀπει-
 λητικὸς, κρατῶν εἰς τὴν ἀριστερὰν τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον
 του καὶ προχωρῶν δύο βήματα ἀνακράζει στεντορειῶς καὶ
 ὑπὸ λυγμῶν διακοπτόμενος:

— Γιὰ νά σοῦ 'πῶ, **Φιφή**! Ἄκουσε δῶ! Τέτοιας ἀ-
 τιμίας δὲν τῆς βαστάω ἐγώ! Μπορεῖς νά 'πᾶς νά 'βρῆς ἄλ-
 λους ποῦ νά τῆς βαστᾶνε! Ἐγὼ τόσο καιρὸ σὲ γνωρίζω κι'
 ἀκόμα ἓνα φιλὶ δὲν σοῦ πῆρα, κι' αὐτὸς χέρι χέρι καὶ φιλιὰ
 κι' ἀγκαλιάσματα! Δὲν τὸ 'χω σκοπὸν ἀκόμα νά γίνω κερα-
 τᾶς! Νά αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω! Δὲν θέλω πλεῖο τὴν καλη-
 μέρα σου! Μ' ἀκοῦς;

— Καλὲ, τί λὲς ἐσύ; Ἐτρελλάτηκες;

Παρατεταμένον καὶ σατανικὸν **σιτσισι** ἀντηχεῖ ἐν ὄλῃ
 τῇ αἰθούσῃ, τοῦτο ἀκολουθοῦσι σαρδάνιοι γέλωτες καὶ τούτους
 . . . ἢ συνέχεια τῆς παραστάσεως!

Ὁ **Γκιωργιάκης** λαβῶν τὰ βρεγμένα του ὄχετο ἀπιῶν
 ἀφοῦ παρετήρησε πρῶτον μετὰ μεγάλῃς του θλίψεως ὅτι ὁ
 ἔρωσ του διήρκεσεν ὅσον καὶ τὰ ρόδα!

Ἡ σκηνὴ ἦν ἀνωτέρω συντόμως ἐξεθέσαμεν εἶνε ἱστορικω-
τάτη· ἐξετυλίχθη ἐν τινι ζυθοπωλείῳ τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελ-
θόντος Σαββάτου. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων αὐτοπτῶν μαρτύρων
ἠδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν καὶ φίλον ποιητὴν ὅστις ἐμπνευσθεὶς
ἐξ αὐτῆς τῆς σκηνῆς ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ κωμωδίαν τιτλοφο-
ρουμένην «**Ἐξ πηλῆρατος ἀντεραστῆς**» ἀλλ' ἀποφεί-
γομεν ν' ἀναφέρωμεν ὀνόματα νομίζοντες ὅτι δὲν θὰ εἶς μείνη
καμμία ἀμειβολία ἀφοῦ τὴν βεβαίῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς καὶ
τῆς σφραγίδος του καὶ

ὁ Χωλὸς Διάβολος.

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟΤΟΚΗΣ

**Ἄξισημαίωτος ἀπάντησις Δηλιγιάννη
ἐν τῇ Βουλῇ.**

Κατὰ τὴν προχθесινήν συνεδρίαν ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιλ-
λάγησαν μεταξύ τοῦ κ. Θεοτόκη καὶ τοῦ κ. Δηλιγιάννη οἱ
ἐξῆς λόγοι.

ΘΕΟΤΟΚΗΣ. — Διῆσυρσίθην καὶ διῆσυρρίζομαι ἀκόμη
ὅτι ἐὰν ἐξηκολούθουν τὰ λάθη σας, θὰ ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ
τῆς Ἑλλάδος.

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ. — Ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ἀποθάνῃ· καὶ ἡ
Ἑλλὰς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποθάνῃ τότε. Ἀπεναντίας αἱ γε-
νόμεναι συμπλοκαὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἤθελε νὰ ζήσῃ
καὶ θὰ ζήσῃ. Ἐὰν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι προτιμήσαντες τὸ ἴδιον
συμφέρον, ἐγὼ δὲν τοὺς μνησικακῶ· ἄς τοὺς μνησικακῆσῃ
ἡ **ΙΣΤΟΡΙΑ.**

Ἡ πολυσήμενος αὕτη καὶ μεστὴ βαθυτάτης ἐννοίας
ἀπάντησις τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἀποτελεῖ τὸν λαμπρότερον ἐ-
πίλογον τοῦ ἡμετέρου **ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!**

ΑΔΔΟΤΕ...

I

*Σὰ σήμερ' ἄλλοτε βροχὴ καὶ χιόνι καὶ ἀγέρας,
Συρρεψιασμένος οὐρανόσ καὶ μαύρη μαύρη μπόρα,
δὲν σκόρπιζαν τὴν σκοτεινὰ στίχης σημερινῆς ἡμέρας
τὴν ἀτελείωτη χαρὰ καὶ τὰ δροσάτα φῶρα...*

*Σὲ μὲν ὄνειρων ἐποχῇ, σὲ περασμένα χρόνια
Ποῦ ἤμουρ παιδί μὲ τὴν καρδιὰ κισθῆματα γεμάτη
καὶ τὴ γλυκεριά της τὴ φωτιά δὲν ἔβουραν τὰ χιόνια
μὲς τὴ θερμὴ της ἀγκαλιὰ σὲ ἀγκαλιὰ ἀφράτη*

*Τὰ δρεῖρά μου τρέφονται καὶ βλάσταιται ἐλπίδες
καὶ ἄλλοτε, σὰ σήμερα, σὴ χωρὴν γιορτῆ της
μὲς τοῦ χειμῶνα τὴν καρδιὰ καὶ σ' ἄγριας καταιγίδες
νὰ δρέψω ἄνθη ἔτριχα νὰ στέψω τὴ μορφή της...*

*Νὰ τὰ φυτέψω δροσερὰ, κλεισμένα, χιοισμένα
σὴν ἀπαλή της ἀγκαλιὰ ν' ἀνοιξοῦν νὰ βλαστήσουν
μὲ τῆς καρδιᾶς της τοὺς παλμὸς ἀδέλφ' ἀγκυπημένα
μὲ τὴ γλυκεριά της τὴν προὴ τὰ μῦρα των νὰ χύσουν*

II

*'Ἄλλ' ἔβουραν τὰ δρεῖρα... Γοργὰ περνοῦν τὰ χρόνια
Παρτοτεινὸς μ' ἐπλάκωσε χειμῶν... ἡ συμφορὰ
τὰ νεκρωθέντα στήθη μου σαβάνωσε μὲ χιόνια
x' εἰς βράχο κρῦο ἔδεισε τὴ ὀδύνη μου καρδιὰ*

*Καὶ τώρα, μαθηρὸν παρξί, στίχης συμφορᾶς τὸν τόνο
τὰ κρῦα ψάλλω σίδερα της φυλακῆς μου μόνο!...*

Ἐκ τῶν φυλακῶν τῆ 25ῃ Νοεμβρίου 1888.

Vieux

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Ἐκ Πατρῶν 24 Νοεμβρίου 1888.

Ἀδελφὲ «Ρυμπαγᾶ.»

Ἐν τῇ χθесινή ἡμερῇ ἀνίγνωμεν ὅτι προκειμένου νὰ ἰδρωθῇ
ἐν Βουλγαρίᾳ Πανεπιστήμιον ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος προσήνεγκε πρὸς
τοῦτο ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας δύο ἑκατομύρια δραχμῶν.

Εὐτυχεῖς Βούλγαροι! Δύο ἡγεμόνας ἐν βραχίῳ χρονικῷ διαστήματι
μετήλλαξαν καὶ οἱ δύο ἡγάπησαν τὸν τόπον ἐν ἑκλήθησαν νὰ κυβερνή-
σωσι, καὶ οἱ δύο εὐκρινῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργάσθησαν, καὶ οἱ δύο ὑπὲρ
τὴν πατρίαν γῆν ἔθεντο τὴν θετὴν αὐτῶν πατρίδα.

Ἀλέξανδρος Βάττεμπεργὸς ὁ πρῶτος τούτων, ἐναντίον πάσης τῆς
Εὐρώπης, ἐναντίον τοῦ ὄγκου αὐτῆς τῆς Ρωσσίας, τῆς δημιουργοῦ τοῦ
θρόνου του κηρύσσει, πληρῶν τοὺς πόθους σύμπαντος τοῦ λαοῦ του, τὴν
ἔνωσιν τῆς Βουλγαρίας μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, εἰσέρχεται
εἰς Φιλιππούπολιν, παρ' ὁδὸν τιθέμενος τοὺς κινδύνους, καὶ ἡ τέλην
του στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας. Κηρυχθέντος δὲ ὑπὸ τῶν Σέρβων τοῦ
πολέμου, προκινδυνεύει γενναίως τὸ στρατοῦ του, καὶ αἱ ἐσύντακτοι
Βουλγαρικαὶ ὀρδαὶ ἐμοψυχοῦνται ὑπὸ τῆς πνεῆς αὐτοῦ, τοῦ στρατιώτου
ἡγεμόνος, καὶ ἀναδείκνυνται στρατιᾶ νικηφόροι. Ἀχάριστος λαὸς Βουλ-
γαρικὸς ἐκθρονίζει τὴν γενναίον ἐκείνον ἡγεμόνα, καὶ ἡ ἀνθρωπαγέλη
ἡ εἰθισμένη νὰ κλίη τὸν αὐχένα καὶ δέχεται κολαφισμούς, ὑπ' αὐ-
τοῦ ὅμως μεταμορφωθείσα εἰς στρατὸν καὶ ὀδηγηθεῖσα εἰς τὴν νίκην,
δὲν ἐξεγείρεται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπέρχεται ὁ Βάττεμπεργὸς καὶ ἀφίνει τὸν
θρόνον ὑπὲρ οὗ αὐτὸς ἐμόχθησεν εἰς ἄλλον, ἀφίνει τὸν τόπον, ἐν αὐτὸς
προτάτων τὸ ἴδιον στήθος εἰς τὰς Σερβικὰς σφαῖρας ἐδόξατε, καὶ τὸν
ἀφίνει πτωχύτερος ἢ ὅτι ἦλθε, τὸν ἀφίνει χωρὶς οὐδὲν νὰ λάβῃ με-
τῆ του.

Ἐρχεται ὁ Φερδινάνδος, ὁ σοφὸς ὀρνιθολόγος, ὡς τινὲς τὸν ἀπεκά-
λεσαν. Ἐβρίσκει τὸν τόπον τεταραγμένον, τὸν λαὸν διηρημένον εἰς φα-
τρία, καὶ ἐπιθίδεται ὅλος εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν τῶν διεστώτων, εἰς
τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ του· ἐν παντὶ καλῶ πρώτοστατεῖ, χορηγῶν ἐκ
τῆς ἀτομικῆς του περιουσίας συντρώγει μετὰ τῶν ἐξωματικῶν τοῦ
στρατοῦ του, συνεχίζει τὴν πατριωτικὴν πορείαν ἐκείνου ἐν διεδέχθη,
καὶ ὡς ἐπισφράγισμα τούτων ἀπάντων δωρεῖται δύο ἑκατομύρια ἐκ
τῆς ἰδίας περιουσίας τῇ θετῇ του πατρίδι πρὸς ἴδρυσιν πανιπιστημίου

Εὐτυχεῖς Βούλγαροι! Ἀπὸ ἀδύτων καὶ ἀγνώστων, οἱ ἡγεμόνες
σὰς θέλουσι νὰ σὰς μεταβάλλωσιν εἰς γνωστοὺς καὶ ἐνδόξους. Ἄν ἔχ-
τε ἱστορίαν καὶ οἱ ἡγεμόνες σας προσπαθοῦσι νὰ σὰς δημιουργήσωσι
τοιαύτην. Εἶσθε ἀπαίδευτοι, βεβουλισμένοι εἰς τὸ σκότος, καὶ οἱ ἡγεμό-
νες σας ἰδρύουσι σχολὰς ὅπως σὰς ἐκπαιδεύσωσι καὶ σὰς φωτίσωσι.

Καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες; ὦ λυπηρὰ σύγκρισις!

Διατὶ δὲν ἔλαχε καὶ εἰς ἡμᾶς εἰς τοιοῦτος ἡγεμῶν;

Βεβαίως ἂν ἡμεῖς εἴχομεν βασιλεία τὸν Βάττεμπεργὸν δὲν ἠθέλομεν
τὸν ἐκθρονίσει

Ἄν εἴχομεν τὸν Φερδινάνδον ἠθέλομεν τὸν λατρεύει.

Ἐχομεν ἱστορίαν καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ἐπιλανθάνονται αὐτῆς.
Μέγιστος ἔλαχεν ἡμῖν κλήρος; ὁ κλήρος τοῦ φωτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς,
καὶ τὸν ἀπορρίπτομεν. Μέγιστος κληρονομία κληρονόμοι εἴμεθα, καὶ
οὐδὲν πράττομεν πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς.

Νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι καὶ αὐτοῦ τοῦ Βουλγα-
ρικῦ κατώτερος; Ὁχι, μυριάκις ὄχι.

Β. ἔπομεν τόσα σημεῖα προόδου ἄνευ οὐδεμιᾶς κυβερνητικῆς προ-
στασίας, βλίπομεν τόσα μεγάλα ἔργα, ἅπαντα ἐξ ἀτομικῆς πρωτοβου-
λίας, καὶ ἔλεγμεν ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἀπώλεσε τὸν πρὸς τὴν ἀνάκτῃσιν τῆς
πατρίδας εὐκλείας ἔρωτα.

Ἀλλὰ τί ἔπραξαν ἐκεῖνοι εἰς οὐς ἐνεπιστεύθη τὰς τύχας του;

Ἡ Ἑλληνικωτάτη Φιλιππούπολις καταλαμβάνεται ὑπὸ Βουλγᾶ-
ρου ἡγεμόνος, ἐπαρχία οἰκουμένη ὑπὸ πενηντακισχιλίων Ἑλλήνων
κηρύσσεται Βουλγαρικῇ, καὶ ὁ βασιλεὺς μας διακεδᾷ εἰς Εὐρώπην.
Ἐπανάγεται καὶ μᾶς πληροφωρεῖ ὅτι εἶναι ἀνάγκη θυσίαν, τὸ ἔθνος
παρίχει ὅτι τῷ ἐξητήθῃ προθύμως καὶ ἐνθουσιῶδως καὶ ὁ βασιλεὺς
μένει ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος. Τὸ ἔθνος πάνοπλον ἀναμένει τὸν βασιλεῖα
του νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς του καὶ τὸ ὀδηγήσῃ εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς
καὶ τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν προγονικὴν δόξαν, καὶ αὐτὸς μηχανᾶται πῶς
νὰ παρακολύσῃ τὰς ἐνεργείας τῆς τότε πατριωτικῆς κυβερνήσεως, κα-
τορθοῖ τοῦτο, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀποκλεισμός.

Εἰς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, ὁ Ἄριστειδὴς Οἰκονόμος
ρίπτει κατὰ πρόσωπον τοῦ θρόνου, οὐχὶ ὡς ἄτομον ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰδιό-
τητά του, συνεδριαζούσης τῆς βουλῆς, τὴν ἐρώτησιν πρὸς γίνονται: τὰ
ἑκατομύρια τὰ κατὰ καιροῦ δοθέντα ὑπὸ ὁμογενῶν πρὸς κατασκευὴν
καλοῦ τινος καὶ χρησῖμου τῷ ἔθνει, τὰ εὐρεσκόμενα εἰς χεῖρας τοῦ
βασιλέως; καὶ οἱ περὶ τὸν θρόνον πτήσσοσι καὶ τρυσοῖσιν ἰχθύος σιγῆν,
ἐνταυτῷ δὲ ἔρχεται ὡς ἔμμεσος οὕτως εἰπεῖν ἀπάντησις ἡ τῆς Μανω-
λάδος, πρὸς πλουτισμὸν μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἀφαιρέσει
ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῆς τῶν ποτισάντων ἅπαν αὐτῆς τὸ ἔδαφος διὰ
τοῦ ἰδρωτός των.

Ἡ Ἡπειρος πεινᾷ ἀπὸ τόσο καιροῦ, καὶ οἱ δυστυχεῖς ἡμῶν ἀδελφοὶ οἱ κάτοικοι τῆς θηήκουσι τῆς πείνας καὶ πείνης, τί ἔδωσεν ὑπὲρ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς μας;

Ἄ! ἐλησμονήσαμεν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου διδόμενα ἐκατομμύρια ἔχει ὁ Γεώργιος πρῶτος ν' ἀντιτάξῃ τὰ δοθέντα εἰς τὸ κομιτάτον τῶν ἀπόκρου πεντακῆσια φράγκα.

Ὁ Φιλήμων! Τίς ποτε ἤλπιζεν ὅτι σὺ ὁ γράψας ἐνθουσιωδέστερον παντὸς ἄλλου, τὸν ἰδανικὸν τύπον τοῦ Ἑλληνος βασιλέως, σὺ ὁ διὰ τῶν ἀγορεύσεων σου τῶν πυρωδῶν στιγματίσας τὸν ἐμπορικὸν βίον τοῦ ἀνακτός μας, τὴν ἀδιαφορίαν σου πρὸς πᾶν ἔθνικόν, τὰς τιμαριωτικὰς τάσεις του, θὰ παρίστασο σήμερον ἐνώπιόν μας, συνήγορος αὐτοῦ καὶ θαυμαστής, περιβεβλημένος τὸν ταπεινὸν τοῦ ἀδλοκλάκας μαυδύνη;

Ὁ Φιλήμων! Εἰπέ κἄν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπαρχιώτας τί εὖρες τόρα κίλλον εἰς τὸν ἡγεμόνα μας ὅπως καὶ ἡμεῖς τὸν θαυμάσωμεν, ποῖον καλὸν ἔκαμεν εἰς τὸ ἔθνος δικαιολογοῦν τοὺς κόπους σου διὰ τὰς ἐορτὰς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος καὶ τὴν ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὸ σοῦ (ἀσεβέστατε!) ἐπίθεσιν τῆς προτομῆς του· καὶ ἂν μ' ἔλῃ τὴν σοφιστικὴν σου δεινότητα, μ' ἔλῃ τὴν χαμερπῆ αὐλικότητα σου κατορθώσης τοῦτο, τότε ἀλλὰ μόνον τότε θὰ φωνήσωμεν μετὰ σοῦ:

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς!

ΠΑΤΡΙΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΣΥΝΔΗΜΟΤΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Τὸ πείραμα τοῦ δημάρχου σας ἐπέτυχε. Οἱ μολύβδινοι σωλήνες τοὺς ὁποίους ἤνωσε μὲ τὰ νέφη ἔφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τὸ ἐσπέρας τῆς Πέμπτης, καθ' ἣν ἀνέγνωτε ἐν τῷ «Ραμπαγᾷ» τὰ πρακτικὰ τῆς πολυκρότου ἐκείνης συνεδριάσεως τοῦ δημοτ. συμβουλίου, σταγόνες εὐεργετικῆς βροχῆς ἐβράντισαν τὸ ἀπαετραμένον καὶ κοινοτοβριθὲς ἔδαφος τῶν Ἀθηνῶν. Νὰ, ποῦ φωνάζετε πῶς ἔχετε δημάρχον ποῦ δὲν ἀξίζει τίποτε! Τώρα νὰ χρεωστῆτε χάριν καὶ εἰς τὸν «Ραμπαγᾶν» ποῦ σᾶς ἔκαμνε γνωστὰς τὰς ἐνεργείας τοῦ δημάρχου σας, τὰς ὁποίας ἄλλως τε ἐκινδυνεύατε νὰ μὴ μάθετε ποτὲ ἀφοῦ δὲ ὁ δημάρχός σας δὲν εἶνε καὶ κανένας ἄνθρωπος τῆς ρε-κλάμεις γιὰ νὰ τοιχοκολλᾷ τὰς ἐργασίας του στοὺς δρόμους πρὸς γνῶσιν σας, ὡς ἔπραξεν ἄλλοτε, χάριν ἄλλων ὅμως τότε.— Νὰ τὸν χαίρεσθε!

Ὁ Χωλὸς Διείδολος

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Τύπος βουλευτοῦ. — Βιαιοπραγεῖ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῇ ἐντολῇ τοῦ ὑπουργοῦ κατὰ τῶν χωρικῶν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου παρὰ τὴν Κωπαῖδα, ἀρπάζει τὰς γαίας αὐτῶν ἢ ἑταιρία, ὑποκαθιστᾷ ἢ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τὴν ἑαυτῆς αὐθαίρετον θέλησιν εἰς τὰ καθήκοντα τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐκδιώκει διὰ τῶν πραιτωριανῶν τῆς τοὺς ἀτυχεῖς ἀγρότας ἐκ τῶν κτήσεων αὐτῶν. Ἐγείρεται ἐν τῷ κοινοβουλίῳ μίξις εὐγενῆς φωνῆ ὑπὲρ τῶν χωρικῶν, πολιτῶν καὶ τούτων *ἐλευθέρων* τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου, ἡ φωνὴ τοῦ ἐξ Ἀττικῆς βουλευτοῦ κ. Λεβίδου ὑποστηρίζουσιν αὐτὴν σθεναρῶς οἱ βουλευταὶ κ. κ. Βαλσαμάκης καὶ Χατζόπουλος, καθίσταται καταρατὴς καὶ ἀποδεικνύεται τρανῶς ἡ σατραπικὴ καὶ παράνομος διαγωγὴ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις κατὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκφρασιν τοῦ κ. Λεβίδου («ἔχων ν' ἀσχολῆται καὶ εἰς τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τόσο ἐπιτυχῶς ὥστε νὰ κάμῃ τὸν Κεμάλ ν' αὐτοκτονήσῃ») ἐξευτελιζέται καὶ μέχρι τῆς ἀντιποιήσεως καθελόντων Εἰρηνοδίκου, καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ βήματος ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν κυβέρνησιν καὶ ἐπικροτήσῃ εἰς τὴν διαρπαγὴν τῶν γαιῶν τῶν χωρικῶν συνεπαρχιωτῶν του αὐτοῦ ὁ ἐκ Λεβαδείας βουλευτῆς κ. Ν. Μπουφίδης.

Ἴδου, μὰ τὴν ἀλήθειαν βουλευτῆς *εὐσυνειδήτως* ἐκπληρῶν τὸ καθήκον του! Καμαρώσατέ τον Λεβαδίται!...

Ἰλαρότητες. — Ἀμίμητος ἦν ἡ κομικὴ σκηνὴ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Τρίτης ἐν τῇ Βουλῇ, ἥς ἤρως ἦν ὁ κ. Τζάννης, ἀγορεύων κατὰ τινος εἰρηνοδίκου *Πετρεᾶ* ὅστις ὡς *πέτρα σκαρδάλου κομωφίας* ρίπτεται ἐν τῇ σεβαστῇ ὀμηγύρει τῶν βουλευτῶν.

— Εἶναι θρασὺς ὁ Πετρεᾶς — ἐκρήγνυται ὁ κ. Τζάννης — ἐτόλμησεν ὁ αὐθάδης νὰ μὲ ὑβρίσῃ φαῦλον πολιτικόν...

Καὶ ἐπειδὴ οἱ γέλωτες ἀντηγοῦσιν ἐν τῇ βουλῇ — *Μὴ γελᾶτε* — φωνεῖ ὁ κ. Τζάννης — ὁ Πετρεᾶς εἶναι *χυδαίωτατος*, ἄθλιος εἶναι ἀπὸ τὰ κατασταλάγματα, τὰ τρίμματα τοῦ τουλουμοτυριοῦ...

Πολλοί. — Παῦσε, Παῦσε, σιωπῆ. Ὁ Κος Πρῶεδρος κρούει τὸν κώδωνα ἐν μέσῳ γελῶτων καὶ θορύβων.

Τζάννης. — Ἀεῖποτε μὲν, νῦν δὲ μᾶλλον εὐκαιρὸν εἶπεῖν... ὅτι ὑβρίζουν ἡμᾶς τοὺς βουλευτὰς χάριν ἐκαίνων, (*δακτυλοδεικτεῖ τὸν Τρικοῦπην καὶ Δηλιγιάννην*)...

Πολλοί. — Κάτω πλέον, παῦσε κ. Τζάννε...

Τζάννης. (Ἐν μέσῳ μυρίων καγχασμῶν, γελῶτων καὶ φωνῶν). Εἶναι ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι τὸ καταστάλαγμα ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὴν *κουζίνα*, ἢ *κατσαβούρα* τὰ τρίμματα τοῦ τουλουμοτυριοῦ!...

Ὁ Πρῶεδρος κρούει τὸν κώδωνα διαρκῶς καὶ καλεῖ τὸν κ. Τζάννην νὰ καταβῇ τοῦ βήματος ἐν μέσῳ ποδοκροτημάτων, καγχασμῶν, καὶ σατανικῆς ὀχλοβοῆς...

Ὁ Κος Τζάννης. — Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του καὶ μὲ ἀμίμητα ρητορικὰ σχήματα — *Τὸ τουλουμοτύρι*, κύριον βουλευταὶ, τὰ τρίμματα... τὸ τουλουμοτύρι... ἢ *βουλή ἀνάστατος* — Κάτω, κάτω...

Ὁ Κος Τζάννης — πνιγόμενος ἵνα ὑπερισχύσῃ τοῦ σατανικοῦ θορύβου καὶ τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως — Κύριοι βουλευταὶ ὑβρίσθητε ὡς *κοινοβουλευτικὸ μούτρο!*... ἀπὸ τὸ *τουλουμοτύρι*... τὰ *τρίμματα*, κ. *βουλευταὶ!*...

Καὶ ἐν μέσῳ ἀπλέτων γελῶτων καὶ καγχασμῶν κατέρχεται τοῦ βήματος μὲ... τὸ *τουλουμοτύρι* εἰς τὸ στόμα.

Καὶ δὲν ἠκούσθη πλέον καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς συνεδριάσεως ἢ... διὰ τῆς ἰσχυρᾶς βηχῆς αὐτοῦ, εἰς ἣν ἐξέσπα παρὰ τὸ βῆμα ἰστάμενος, ἐνῶ ἠγόρευεν ὁ κ. Σωτηρόπουλος παρ' οὗ καὶ ἀποδιωχθεὶς ὄχρητο ἀπὸ τῶν κομικώτατα ἐν μέσῳ νέας ἐκρήξεως γελῶτων.

ΕΠΙΤΗΕΟΡΤΗ ΤΗΣ

*Τὴν πρώτη ἐρωμένη μου τὴν Ἰλιγὰρ Κατρίνα
Καὶ ἦτο μὰ ἔμμορρη μικρὴ Ἀϊσακιάς
Τὸ δρομὰ της πάντοτε μαζὺ τὰ χρόνια ἔκειρα
Γιορτάζαμε ὅτῳν κῆποις ποῦ ἦταν μὰ σκιάς
Ὅμως ἀλλ' ἰλάξαρ οἱ καιροὶ. Τώρα μοῖρα κακὴ
Γιορτάζει κείνη ὑπαρδρος κ' ἐγὼ στὴ φυλακὴ.
Ἄγγόρταστος.*

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ

Πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸν κ. Δ. Βουλπιώτην.
— Διατί τὸν μὲν κ. Ποστολάκην ἔχετε ἐλευθέρου εἰς τὸ σπίτι του τὸν δὲ *Ραμπαγᾶν* εἰς τὰς φυλακάς;
Ραμπαγᾶς.

Παρακαλεῖται ὁ διανομὸς τοῦ *Ραμπαγᾶ* νὰ διέρχεται καθ' ἐκάστην τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκ τοῦ Γραφείου, ὅπως συνεννοῖται μετὰ τοῦ διαχειριστοῦ ἡμῶν περὶ παντὸς ἀφορῶντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, ἄλλως θέλομεν φροντίσει περὶ τῆς ἀντικαταστάσεώς του, πρᾶγμα τὸ ὅποῖον δὲν θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τώρα μὲ τὴν προσέγγισιν τοῦ νέου ἔτους.

**Ὁ φυλακισμένος διευθυντὴς τοῦ φύλλου
Κλεάνθης Ν. Τριαντάφυλλος.**

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

— **ΔΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ** —
φάρμακον μοναδικόν. Μ' αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς πονέσῃ ποτὲ τὸ δόντι, ἀνευ λογοπαγινίου. Εἶναι ἀλάνθαστον. Τὰ καθαρίζει, τὰ κάνει γυαλὶ καὶ τὰ σφιγγεῖ, τὰ στερεώνει.
Δόξα εἰς τὸν ἐφευρετὴν αὐτοῦ κ. Ἀνδρέαν Κ. Σπουριάδη.
Ζητεῖτέ το εἰς τὸ Καπνοπωλεῖον τοῦ Τσαμῆ κατὰ τὴν Παλαιὰν Ἀγορὰν. Κάτω ὁ πονόδοντος.